

poněvadž jde o případ třetího odstavce §u 3, jenž přísně zakazuje podávat kromě piva a vína jiné alkoholní nápoje komukoliv. Náleželo proto zavrhnouti i zmateční stížnost obžalovaného jako bezdůvodnou.

Nesprávným jest výrok nalézacího soudu o nepodmíněném odsouzení obžalovaného. Nalézací soud opírá jej výhradně o veřejný zájem, který za dnešních poměrů musí dostatečně býti chráněn proti bující korupci. Tato úvaha však nestačí, aby se obžalovanému podmíněné odsouzení odepřelo. Zákon o úplatkářství na rozdíl od jiných novějších zákonů trestních (na př. zákon na ochranu republiky) neobsahuje ustanovení, že podmíněné odsouzení je vyloučeno, vyžaduje-li veřejný zájem výkon trestu. Jelikož podmíněné odsouzení v tomto případě není podle §u 2 zákona o podmíněném odsouzení vyloučeno, rozhoduje v otázce povolení podmíněného výkonu trestu jedině všeobecné ustanovení §u 1 zákona o podmíněném odsouzení, totiž zda jsou tu podstatné okolnosti, odůvodňující naději, že se obžalovaný bez výkonu trestu polepší. V tomto směru jest zjištěno, že obžalovaný nebyl dosud soudně trestán, že se k činu úplně doznal, a že jednal v rozčilení. Na váhu padá také, že mu jeho domovská obec dává dobré vysvědčení, že jest člověkem snaživým, majícím dobrou pověst. Uváží-li se mimo to, že jeho čin jest celkem nepatrného rázu, a že při něm neprojevil takové stinné stránky povahy, jaké by bylo nutno jen výkonem trestu účinně potírati, jsou tu všechny předpoklady pro povolení podmíněného odsouzení.

Čís. 1950.

Pod ustanovení §u 128 tr. zák. spadá každé za účelem pohlavního ukojení předsevzaté pohlavní zneužití těla dítěte; netřeba zneužití pohlavního údu nebo pohlavním údem; stačí i zneužití jiné části těla k podráždění pachatelovy pohlavní smyslnosti.

Není »reformatio in peius« (§ 293 odstavec třetí tr. ř.), byla-li v novém bezpodmínečném rozsudku vyslovena ztráta práva volebního, ač v zrušeném a podmíněném odsouzení vyslovena nebyla, bylo-li v těchto směrech provedené odvolání státního zastupitelství důvodným.

Při uvažování otázky podmíněného odsouzení ve smyslu §u 1 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. lze přihlížeti i k dřívějšímu odsouzení, ohledně něhož bylo vysloveno, že se obžalovaný osvědčil.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1925, Zm I 77/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 17. prosince 1924, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle §u 128 tr. zák., a zamítl odvolání obžalovaného z výroků o ztrátě práva volebního a nepřiznání podmíněného odkladu výkonu trestu, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů :

Nesprávné právní posouzení věci (čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř.) shledává zmateční stížnost v tom, že nalézací soud jednání obžalovaného,

ohmatávání těla, sáhání pod sukňe a zejména na zahalené kalhotami přirození 12letého děvčete, považuje za pohlavní zneužití ve smyslu §u 128 tr. zák. To by prý tu bylo jen tenkrát, kdyby obžalovaný byl použil těla děvčete k úkonu souloži podobnému neb kdyby bylo došlo aspoň k nějakému styku pohlavního údu obžalovaného s tělem dítěte, nebo při nejmenším kdyby se byl obžalovaný svým pohlavním údem těla dítěte aspoň nějak dotkl, aby tak své chťiče ukojil. Stížnost je na cmylu. Při zločinu podle §u 128 tr. zák. ani nesmí jíti o úkony souloži podobné, tedy o pohlavní zneužití rázu, uvedeného v §u 127 tr. zák., ježto by pak v úvahu přišel tento těžší tresty ukládající předpis zákonný. Skutkovou podstatu zločinu podle §u 128 tr. zák. opodstatňuje naopak každá, za účelem pohlavního ukojení předsevzatá činnost pachatelova, jež vůbec může spadati pod pojem pohlavního zneužití. Spadá sem každé za uvedeným cílem předsevzaté zneužití těla osoby ve věku dětském, jakmile vůbec je způsobilé, aby vedlo k pohlavnímu ukojení, ba i jen podráždění. Ustanovení §u 128 tr. zák. nepředpokládá proto nezbytně ani, aby bylo zneužito právě pohlavního údu, stačí naopak i zneužití jiné části těla osoby druhé, jen když i tu směřovala činnost k podráždění pachatelovy pohlavní smyslnosti. Z toho plyne dále, že k založení skutkové podstaty §u 128 tr. zák. není zapotřebí nějakého doteku, tím méně styku pohlavního údu pachatelova s tělem dítěte, nýbrž že pohlavní zneužití dítěte může se státi i způsobem jinakým, zejména i takovým, jaký se klade obžalovanému za vinu, jen když byl způsobilým a směřoval k tomu, aby vedl k pohlavnímu ukojení neb i jen k pohlavnímu podráždění. Stížnost přehlíží, že při zločinu zprznění, byť i se dle marginální rubriky XIV. hlavy prvního dílu tr. zák. čítal k těžkým případům smilstva, nepadá tak na váhu závažnost smilného útoku, jako předmět jeho, jednáť se, pokud jde o děti mladší 14 let, o osoby, jejichž mravní zásady se dosud neustálily, jež smilnými činy na jejich těle neb s použitím jejich těla spáchanými, mohou se dostat na zcestí, čímž jejich mravní vývoj může býti vážně ohrožen. Právním statkem, §em 128 tr. zák. chráněným, není proto jen neporušenost a nedotknutelnost těla, zejména pohlavního údu dítěte, nýbrž i ryzost jeho mravního citění a neporušenost mravního vývoje. Zákon nemluví proto o zneužití pohlavního orgánu dítěte, nýbrž o zneužívání (celého) těla jeho. Podřadění pod zákon je proto bezvadno a nemůže v důsledku toho přicházeti v úvahu méně trestný čin, přestupek podle §u 516 tr. zák.

Zmatečnost podle čís. 11 §u 281 tr. ř. spatřuje stížnost v tom, že nalézací soud porušil zákaz reformationis in peius, neuloživ obžalovanému ve smyslu §u 293, odstavec třetí tr. ř. trest stejný jako v zrušeném rozsudku, nýbrž trest přísnější, vysloviv ztrátu práva volebního a nepovoliv podmíněného odkladu trestu. Ani tu nelze dáti stížnosti za pravdu. Podle §§ů 290 a 293 tr. ř. nesmí, byla-li vznesena zmateční stížnost je n ve prospěch obžalovaného, býti mu uložen trest přísnější, nežli který mu byl uložen zrušeným rozsudkem. To spočívá však na předpokladu, že rozsudek nejprve vydaný byl napaden pouze ve prospěch obžalovaného. V tomto případě bylo však proti rozsudku podáno také odvolání státního zastupitelstva právě z výroku, týkajícího se volebního práva a podmíněného odkladu trestu, čímž bylo zabráněno, by rozsudek ten v těchto

směrech nenabyl moci práva. Z toho plyne, že nový rozsudek, který oproti rozsudku prvému prohlašuje ztrátu práva volebního a odpírá podmíněný odklad trestu, obsahoval by reformatio in peius jen tehdy, kdyby dřívější odvolání jevílo se opožděným, nepřipustným neb věcně neodůvodněným. Tomu však tak není, ježto odvolání bylo včas ohlášeno a provedeno, jest v obou směrech přípustným a také věcně opodstatněným.

Uváží-li se totiž, že obžalovaný činů za vinu mu kladených (jak ze způsobu jejich provedení jasně vyplývá) nedopustil se k uspokojení přirozeného pohlavního pudu, nýbrž z chlípnosti, tedy z pohnutky nízké a nečestné, a že je spáchal na děvčatech, která v době činu ještě nepřekročila věku dětského, ač si jako dospělý člověk musil býti dobře vědom nedozírných následků svého jednání na jejich mravní neporušenost, a že tedy již čin sám vrhá na povahu obžalovaného tak nepříznivé světlo, že nelze důvodně očekávati, že obžalovaný i bez výkonu trestu povede v budoucnu pořádný život, to tím méně, ježto obžalovaný již jednou rozsudkem zemského trestního soudu v Praze ze dne 17. února 1922 pro přestupek §u 516 tr. zák. byl podmíněně potrestán, přes to však krátce po uplynutí zkušební doby se dopustil činů nyní za vinu mu kladených, nelze popříti, že odvolání státního zastupitelství v obou směrech bylo důvodným, a že proto také nalézací soud nepochybil, když odchýlně od původního rozhodnutí uznal na ztrátu práva volebního a obžalovanému dobrodiní podmíněného odsouzení odepřel. Zmateční stížnost je tedy i pokud se opírá o důvod zmatečnosti podle čís. 11 §u 281 tr. ř. bezdůvodnou a byla proto zavržena.

Hořejšími vývody jest zároveň vyvráceno i odvolání obžalovaného z výroku o nepřiznání podmíněného odkladu výkonu trestu a stačí proto k vývodům odvolání jen ještě podotknouti, že ta okolnost, že se podmíněně odsouzený v době zkušební osvědčil, má dle druhého odstavce §u 1 zákona o podmíněném odsouzení v zápětí ovšem, že se pachatel nepokládá za odsouzeného, neznamená však, že pachatel se dotyčného trestného činu vůbec nedopustil. Z toho plyne, že v případě spáchání nového trestného činu po osvědčení se pachatelově arci nemůže býti odsouzenému po případě odepřena polehčující okolnost zachovalosti, a že na druhé straně nelze uznati na přitěžující okolnost (kvalifikaci) zpětnosti, že však nalézacímu soudu není nikterak zabráněno, by při zkoumání otázky, zda má obžalovanému nový trest podmíněně odložit, nepřihlížel i ke skutečnosti, že se obžalovaný již dříve zachoval způsobem, z něhož lze vyvoditi závěry ve smyslu §u 1 zákona o podmíněném odsouzení. Ostatně plyne i z tohoto zákona samého, že ustanovení druhého odstavce §u 1 nemá toho smyslu a dosahu, který mu přikládá odvolatel: dle §u 9 odstavec třetí věta druhá, případně nyní dle §u 9 zákona ze dne 6. června 1924, čís. 134 sb. z. a n., je i po lhůtě zkušební dovoleno podati zprávu o podmíněném odsouzení, zavede-li se trestní řízení proti podmíněně odsouzenému; dále tomu nasvědčuje obzvláště i ustanovení §u 2 zákona o podmíněném odsouzení, dle něhož podmíněné odsouzení po určitou dobu jest vyloučeno, byl-li vinník již dříve odsouzen pro určité trestné činy, třebaže nový trestný čin byl

spáchán již po té, kdy bylo vysloveno, že podmíněně odsouzený se osvědčil. Nepochybil tedy soud první stolice tím, že, rozhoduje o podmíněném odkladu výkonu trestu hleděl i k dřívějšímu odsouzení obžalovaného. Nebylo proto lze odvolání vyhověti.

Čís. 1951.

Útisk (zákon ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n.).

Pod skutkovou podstatu přestupku §u 1 zákona spadá vyhrůžka novináře novináři skandálem za účelem vynucení sdělení, kdo mu prozradil redakční tajemství.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1925, Zm II 18/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 5. prosince 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem §u 1 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů:

Ani po stránce hmotněprávní nelze shledati rozsudek pochybeným. Okolnost, že šlo o zřejmé porušení redakčního tajemství, odůvodňovala ovšem vážný zájem obžalovaného, aby jako šéfredaktor jména rušitelova se dověděl. Než tento vážný zájem nezakládá ještě právního nároku proti Rudolfu T-ovi, aby obžalovanému jméno to sdělil, tím méně oprávnění, aby se tohoto sdělení vyhrůžkou skandálu domáhal. Bylo-li by snad možno, přiznati z důvodu discipliny v podniku chefovi právo na pátrání po rušiteli jejím mezi personálem podniku, nemůže přece býti řeči o právu takovém oproti osobě podniku cizí. Tvrzená jsoucnost kárné instituce společné všem příslušníkům stavu pak sama sebou poukazovala obžalovaného na cestu, kterou mu bylo nastoupiti. Sama zmateční stížnost není s to poukázati na nějaký právní předpis, z něhož právní nárok ten odvozovala; pouhé stavovské názory novinářů, zvyky snad u nich panující, nemohou založiti pro příslušníka stavu ani proti příslušníku téhož stavu ještě nárok, jehož splnění směl by se každým prostředkem, i násilným, beztrestně domáhati. Z tohoto důvodu nemůže se proto stěžovatel domáhati beztrestnosti. Též poukaz na podobnou prý situaci právních zástupců, užívajících klausule, že v případě nevyhovění bude podána civilní nebo trestní žaloba, neobstojí, šlo-li o vymáhání alespoň domnělého nároku povahy právní, neboť hrozba žalobou je hrozba použitím prostředku, na který sám právní řád a zákon poukazuje věřitele nebo poškozeného; také pohrůžka, domáhati se nároku pomocí povoleného k tomu soudce, byť i trestního, jistě se podstatně liší od pohrůžky veřejným skandálem v novinách. Tvrzení stížnosti, že Rudolf T. jako svědek při obžalobě dle §u 98 tr. zák. vyhrůžku újmou na cti sám byl vyloučil, nemá opory ani v záznamech protokolu o hlavním přelíčení, tím méně ve zjištěních rozsudku a jest již proto bezvýznamné, že závadným dopisem hrozeno uveřejněním zprávy, že svě-